

Zigmas ZINKEVIČIUS
Vilniaus universitetas

APIE *líeti, lēja, léjo* IR KT.

Senieji raštai rodo, kad veiksmažodis *líeti* turėjo infinityvo, prezento ir preterito kamienus su skirtingu vokalizmu, taigi buvo: *líeti, lēja, léjo* (žr. *Baltistica* 16, 57). Tokias formas iki šių dienų išlaikė dalis rytų aukštaičių ir žemaičių. Kitos tarmės ilgainiui iš infinityvo dvibalsį *ie* įsivedė prezentui ir preteritui, taigi šalia *líeti* pasidarė *lēja, léjo*. Taip yra ir bendrinėje kalboje. Kai kuriose tarmėse balsis *é* iš preterito buvo įsivestas infinityvui, atsirado formos *léti, lēja, léjo* (Dieveniškės, Lazūnai ir kt.). Prezento forma *lēja* iki šių dienų išliko, pavyzdžiui, apie Salantus, Alsėdžius, Kvėdarną, Užventį, Papilį, Dusetas, o preterito forma *léjo* – apie Kupiškį, Dusetas, Daugėliški, Gervėčius.

Panašiai yra ir su veiksmažodžiu *šlíeti, šlíeja, šlíejo* (*šlēja, šléjo*).